

en primer pla

Comunitat del Cenacle: «De les tenebres a la llum»

■ Un 90% de toxicòmans es recuperen gràcies a la «Cristoteràpia»

Sor Elvira Petrozzi és una religiosa italiana amb una sensibilitat especial, «tocada» per la tendresa de Déu i guiada amb mà ferma per l'Esperit Sant. Fruit de la seva inquietud per portar l'alegria, l'esperança i l'amor de Déu Pare als més febles, desesperats i

marginats sorgeix la Comunitat del Cenacle. Fundada el 1983, actualment compta amb 56 cases repartides per Europa i Amèrica, per a aquelles persones enganxades a les drogues o que cerquen el sentit veritable de la vida.

El pare Carlos García coneix la Comunitat del Cenacle des de l'any 1993. Com ell diu, «va ser per la Providència de Déu. Jo col·laborava a Lourdes al servei del pelegrí, i allí vaig conèixer el Cenacle. A través d'uns testimonis vaig saber de la Comunitat i em va impressionar». El P. Carlos mai no havia pensat dedicar-se al món de la drogadoicció, «perquè no em veig capaç de treballar amb drogadoictes. Però així són les coses de Déu». Per a aquest prevere, la Comunitat del Cenacle «és el sí rotund de sor Elvira Petrozzi, una dona tremendament senzilla, humil, oberta a l'Esperit de Déu. Oberta als més pobres, amb un sí radical d'entrega».

Explica sor Elvira que «em converteixo cada dia perquè veig Déu actuar clarament, de forma transparent, en el cor, en la ment dels joves que abans estaven morts, tristos, sols, enutjats, amb violència. Avui, en canvi, són joves serens. Els joves saben que si estan morts, tristos, en el més pregon del seu ésser encara brilla una llum d'esperança que pot, que ha de ser un motiu per viure, que val la pena viure, i aquesta esperança la troben a través de Jesucrist ressuscitat». Aquí rau precisament el secret per a la recuperació de les persones toxicòmanes: la «Cristoteràpia». A les cases de la Comunitat del Cenacle no es requereix el servei de psicòlegs, ni tan sols es recorre a medicaments.

La base de la teràpia és l'amor que neix de la creu de Crist i que és capaç de retornar la vida a allò que estava mort. No en va, el lema de la Comunitat del Cenacle diu així: «De les tenebres a la llum.»

La Comunitat ofereix un estil de vida senzill i familiar, basat en tres pilars: feina dura, amistat veritable i fe en Jesucrist. Les persones acompanyades a les cases treballen de sol a sol en granges, camps, tallers, etc., en què cada jove va treballant el seu físic i, alhora, aprèn a dignificar-se amb la feina i el servei als altres. A la casa es respira un ambient de família i l'amistat és la base de les relacions. Una revisió de vida permet als joves conèixer-se a ells mateixos i estimular-los perquè siguin amos de la seva vida i valorin el que realment és important. En aquest aspecte és vital la figura de l'«àngel de la guarda». Es tracta d'una persona que ha passat per l'experiència de les drogues i que ha aconseguit superar la seva addicció. Aquest

àngel esdevé l'«ombra» de la persona que ingressa a la Comunitat. El seu suport, la seva comprensió i la seva amistat són claus per a la recuperació de la persona enganxada a una addicció.

Això no obstant, tot això no val res sense un tercer element, que és el que sosté i dóna sentit a tota l'obra de sor Elvira: la fe en Crist. L'espiritualitat de la Comunitat del Cenacle és intensament eucarística i mariana. Sor Elvira no obre cap casa sense que hi hagi un Santíssim, motor i cor del Cenacle. El Rosari, l'adoració eucarística, l'eucaristia i la litúrgia de les hores són a l'ordre del dia de les cases de la Comunitat. Segons sor Elvira, «creiem que la vida cristiana, en la seva plenitud, és la resposta veritable a cada neguit de l'home i que ningú més que Aquell que l'ha creat, Déu Pare, pot reconstruir els cors confosos i perduts en una vida sense sentit».

I la prova és que aquesta Cristoteràpia funciona. Crist és el centre del tractament de la rehabilitació i més del 90% dels joves que acaben el procés aconsegueixen recuperar la seva vida. Segons el P. Carlos

La pregària, un dels puntals de la Comunitat.

los, «la Comunitat és una escola de vida com jo no he vist enlloc. És una escola de vida per als joves i també per a la família». I afegeix: «Sor Elvira considera que així com el jove comença a rehabilitar-se, també la família comença a rehabilitar-se. Moltes vegades l'origen de la drogadoicció el trobem en la família, i amb això no vull culpabilitzar ningú. Tots estem ferits i moltes vegades l'arrel del problema la trobem en la família. Sor Elvira proposa que també la família comenci un camí de sanació interior.» Aquest treball

Sor Elvira, envoltada de joves del Cenacle.

es desenvolupa, sobretot, a les cases que la Comunitat del Cenacle té a Itàlia.

Confiança en la Providència

Una de les característiques de la Comunitat és que no cobra cap tarifa per acollir ni mantenir els joves perquè es posa totalment i confiadament en mans de la Providència. Segons sor Elvira, «el motiu fonamental és demostrar als nois que Déu existeix veritablement, que Ell és un Pare que s'interessa pels seus fills i que la Providència vetlla per nosaltres dia i nit». En aquest sentit, el P. Carlos assenyala que «tot ve de Déu, tant la Providència pel que fa a l'aspecte material com a l'espiritual. Des de donacions de cases fins a donacions més petites. La Comunitat també és provident per al qui s'hi acosta: a nivell espiritual ens aporta moltíssim, ens fa créixer en santedat, en amistat». I comenta que «el Senyor vessa la seva gràcia sobre totes les persones de la Comunitat, no únicament sobre els drogadoictes, sinó també sobre les persones que ens acostem al Cenacle, perquè és una benedició per a tothom».

El P. Carlos ha vist veritables miracles al Cenacle, «persones que vivien a l'ombra, en la mort, han fet un tomb com un mitjó i han tornat a la vida perquè la gràcia ha operat en elles». Aquesta vivència el porta també a una reflexió: «És el Senyor qui guareix i crec que l'única diferència entre els que viuen a les cases de la Comunitat del Cenacle i nosaltres són les drogues. Ells viuen amb les mateixes màscares amb les quals podem viure nosaltres,

amb les nostres mateixes pors... i veig aquestes persones agenollades davant del Santíssim, volent viure en la veritat, sense mentides, sense drogues... pot ser que les nostres drogues siguin diferents, que no siguin substàncies químiques, però també busquem excuses per no viure en la veritat i continuem esclavitzats per una altra mena de mentides. Jo vull ser com ells i viure en la veritat. La veritat és que el tracte amb la Comunitat em va ajudant a treure'm les meves màscares. Veig com la misericòrdia de Déu es vessa en ells i es vessa en mi també.»

La Comunitat també disposa d'unes cases que anomenen «les missions», destinades als infants del carrer a Mèxic, el Brasil o el Perú. «Els qui en tenen cura», explica el P. Carlos, «són els mateixos joves de la Comunitat que ja han seguit el seu procés i que volen lliurar-se als altres. Allò que ells han rebut de franc, també de franc volen donar-ho als altres. La Comunitat és fruit de Déu, de la pregària, de la perseverança».

L'autenticitat de la vida cristiana que s'experimenta a les cases del Cenacle ha portat moltes persones a dedicar-se plenament a la

Comunitat. Algunes han pres el camí de la vida consagrada i també nois i noies ja recuperats han optat per quedar-se al Cenacle, lliurant generosament la seva vida. Així, en la gran família de la Comunitat del Cenacle trobem joves voluntaris, famílies misioneres, germans i germanes consagrats, famílies dels nois en camí i amics del Cenacle.

Per al P. Carlos, al Cenacle els joves «troben la salvació personal, per després viure-la en un indret concret. Per això és important que quan surtin de la casa es vinculin a la seva comunitat parroquial, al seu grup de pregària». A aquest prevere amic de la Comunitat del Cenacle li agradaria que es pogués obrir una casa a Espanya, però considera que «hi ha una barrera a nivell espiritual forta perquè s'ha perdut el nord, la brúixola que marca el camí espiritual, que és Déu. Espanya és un dels països en què més es blasfema, i sembla una bestiesa però això va perjudicant el camp on es pot edificar la presència de Déu. Jo crec que hem de pregar i jejunar, com una oració del cos, per poder obrir una casa aquí i arrencar-li a Déu les seves benediccions».

El missatge de la Comunitat del Cenacle és clar: la resurrecció és possible si et refies de Déu i el deixes actuar. Com diu el P. Carlos, «tots estem cridats a la salvació. No hi ha cap home o dona que no pugui ser salvat per Déu. El compromís de qualsevol creient és proposar Déu, en la mesura que puguem, sense creure'ns millors que ningú, portant llum a la vida dels altres. Per això, la Comunitat del Cenacle és com un far al món». (R.M.J.)

P. Carlos: tel. 607 088 819
Web: www.comunitacenacolo.it

Un Cenacle per a Catalunya

■ La diòcesi de Terrassa podria acollir la primera casa de la Comunitat a Espanya

Malgrat que la Comunitat del Cenacle té cases en deu països europeus, Espanya no n'és un. Això no obstant, podria ser que la situació canviés gràcies a la iniciativa dels Amics del Cenacle de la diòcesi de Terrassa. A través de diferents vies, tres grups van tenir la mateixa intuïció: una Comunitat del Cenacle per a Espanya, concretament per a Catalunya. Fa mesos que pregunten per aquesta intenció, confiant en la voluntat de Déu i posant-ho tot de la seva part perquè sigui realitat l'arribada de la Comunitat.

Carlos de Riba ha peregrinat amb la seva família dues vegades a Medjugorje, on va conèixer les dues cases que la Comunitat del Cenacle hi té: una per a nois i una per a noies. Carlos explica que «una de les visites obligades a Medjugorje és anar a la Comunitat del Cenacle. Allí els nois ens van donar el seu testimoni del que va ser la seva vida passada i del que és ara la seva vida. Ens van donar a conèixer la Comunitat, com sent drogoaddictes han perdut el sentit de la vida, desesperats i deprimits, i com mitjançant la Comunitat, a través de l'amistat, de la pregària i de la feina han aconseguit deslligar-se de la droga, en el cas dels drogoaddictes, o han recuperat el sentit de la vida, en el cas dels qui han perdut el nord o que mai no n'han tingut». En la visita d'enguany, alguna cosa va canviar en Carlos i la seva família: «Pregant a la capella d'allí se'ns va ficar al cap, tant a la meua dona com a mi, que Déu volia un Cenacle per a la nostra terra.»

No únicament aquesta família va tenir aquesta intuïció. Enguany també es trobava a Medjugorje Mn. Jordi Peña, de la parròquia de Sant Joan Baptista de Mirasol, amb un grup de joves: «Vam conèixer el Cenacle masculí i ens va impactar el testimoni d'uns joves, l'encontre personal de cadascun d'ells amb Jesucrist i com aquesta relació els ha fet canviar la vida. Després del testimoni vam anar a resar a la capella i també vam sentir la necessitat que la Comunitat arribés a Espanya. Aleshores no li vam donar importància perquè estàvem amb el cor molt "tocat" pel testimoni dels nois, era un moment molt sensible... però tots vam marxar amb la sensació que era alguna cosa més, perquè va perdurar la resta de dies de la peregrinació. El darrer dia ens vam posar com a propòsit oferir cada dia el primer misteri del Rosari per a l'obertura d'un Cenacle a la diòcesi de Terrassa.»

I com que no n'hi ha dos sense tres, també un altre matrimoni amb un familiar a la Comunitat del Cenacle resava perquè la Comunitat s'establís a Espanya. Per tres vies diferents, semblava que Déu estava demanant alguna cosa. Tres grups de persones es van trobar i es van unir amb un mateix objectiu.

Perseverança en la pregària

El qui coneix la Comunitat sap de la

Dos joves de la Comunitat de Medjugorje sostenen una icona de la Resurrecció.

L'alegria i l'esperança es poden llegir en els rostres després de superar l'addicció.

importància i de l'eficàcia de la pregària. Per això, cada dilluns a la nit, els Amics del Cenacle es reuneixen per resar plegats per aquesta intenció. Comenta Mn. Jordi que «ens trobem a l'estiu a l'ermita de la Salut del Papiol, i a partir de setembre, quan comença el curs, al santuari de Vall doreix o a la parròquia de Mirasol. Ens trobem tots els grups per unir esforços».

I la pregària comença a donar fruits. Carlos apunta que disposen d'una casa per oferir a la Comunitat «i que creiem que pot servir. Un familiar nostre té una casa i està disposat a posar-la al servei d'aquest projecte que busca rehabilitar persones que ja han tocat fons». Si bé «aquesta casa és una candidata i encara necessita el vistiplau de sor Elvira».

Les passes que es fan des de Terrassa compten amb el suport del bisbe, Mons. Josep Àngel Saiz, així com de la Comunitat. En aquest sentit, Carlos de Riba subratlla que «vam escriure a la Comunitat del Cenacle exposant-los la nostra idea, i ens van dir que els semblava molt bé, però que temps al temps, perquè calia demostrar que això era cosa de l'Esperit Sant. Ens van dir que reséssim, que forméssim un grup de pregària, que ells també resarien per aquesta intenció, però que havien de veure que això era un projecte de Déu i no nostre».

L'11 de febrer, els Amics del Cenacle de Terrassa van ser a Lourdes, on es van

entrevistar amb el pare Stefano, un dels responsables de la Comunitat. Com indica Mn. Jordi Peña, «el P. Stefano va insistir molt en el fet que s'ha de tractar d'una iniciativa de Déu, no d'una iniciativa humana. Ell vol "palpar" que realment la voluntat de Déu sigui que el Cenacle arribi a Espanya. Per això és molt important que el grup de pregària perseveri, vagi creixent participant en l'espiritualitat de la Comunitat del Cenacle. Ells no és que tinguin intenció de crear noves cases, el que volen és complir la voluntat del Pare».

Segons Carlos, el que pretén la Comunitat del Cenacle «és donar-se a conèixer i que gent d'Espanya o de Catalunya vagi a la Comunitat, encara que no hi hagi cases a Espanya. És a dir, qualsevol persona que tingui la necessitat de sortir del pou ja pot entrevistar-se amb la Comunitat i entrar a la casa que se li assigni. Per obrir una casa aquí, la Comunitat vol que hi hagi una necessitat real per portar el Cenacle a Espanya. Per ara, hi ha molt pocs espanyols a les cases de la Comunitat».

Una empresa d'aquesta mena no està exempta de dificultats, cosa que tant Mn. Jordi com Carlos de Riba reconeixen. «Sí que ens hem plantejat que a nivell d'administració pública o veïnatge poden sorgir problemes», afirma Mn. Jordi, «però és que no és una iniciativa nostra. El Senyor sap el que fa. També és cert que la casa que proposem està aïllada del nucli de pobla-

ció. També pensem que si en algun moment no apareix la creu, malament anem. Ara per ara tot ha anat molt bé i la Providència s'ha mostrat molt, però comptem que si aquest projecte és de Déu, la creu i la dificultat apareixeran en algun moment, si no no podem participar de la joia del Ressuscitat».

Vida en el Senyor

El cert és que sentir el testimoni dels joves del Cenacle és impressionant. Així, Mn. Jordi assegura que «allò que es palpa a la Comunitat del Cenacle és la capacitat que tenen aquests nois i l'alegria, la joia, que vénen de Jesús ressuscitat. Ells centren el seu testimoni, la seva relació amb Jesucrist, parlen de l'adoració eucarística, del res del Rosari, de com Jesucrist els ha regalat realment una nova vida i que han ressuscitat de la mort en la qual es trobaven». Per això indica que «la primera impressió és quedar-se bocabadat davant d'aquesta realitat de Jesucrist que és viu i que guareix realment els malalts». Per a Carlos, «el que més crida l'atenció és que no fan servir medicaments i que allò que guareix és Crist. Ells ho anomenen la "Cristoteràpia". Quan ho medites i ho portes a la pregària, t'adones que això és veritat i de vegades els cristians perdem de vista que el nostre esperit es guareix en Crist».

Les persones implicades en aquesta iniciativa de pregària pel Cenacle reconeixen que és un gran bé per a les seves vides. Segons Mn. Jordi, «és emocionant veure com van les coses, com uns joves a través de la pregària refan la seva vida. Per als nostres joves és tot un testimoni de vida cristiana. El fet de comprometre's i resar cada dia el primer misteri del Rosari per aquesta iniciativa és una crida a la pròpia santedat i a donar testimoni de Jesucrist al món on viuen. Tenen l'anhel de voler que això funcioni i la responsabilitat de la pregària diària. Crec és una crida a la conversió personal, un nou impuls per lliurar-nos de nou a la voluntat del Pare. La vida cristiana ha de ser autèntica». També les famílies viuen aquest compromís «amb molta alegria», diu Carlos de Riba, «perquè fem una cosa que, de moment, sembla que és de Déu. Jo crec que tot cristià ha de cercar la voluntat de Déu en la seva vida. Si la troba, és una joia».

Al maig hi ha previst que alguns joves de la Comunitat del Cenacle arribin a la diòcesi de Terrassa per donar testimoni i promoure el treball de la Comunitat. En paraules de Mn. Jordi, «és important resar per l'obertura del Cenacle, però també perquè es vagi coneixent i per poder arribar a molts d'aquests joves que estan necessitats, perquè es puguin acostar a Jesucrist i puguin refer la seva vida i ressuscitar a una vida nova». I afegeix Carlos: «La reacció de la gent quan coneix la Comunitat i els testimonis és d'entusiasme i de disponibilitat. És un carisma que desperta simpatia i ganes de col·laborar. Cal continuar resant per aquesta intenció perquè creiem que és un camí de salvació que porta molta gent perduda vers Déu.» (R.M.J.)

AMICS DEL CENACLE

Javier García: tel. 696 923 044

Carlos de Riba: tel. 931 138 013

Mn. Jordi Peña: tel. 654 233 158

L'ENTREVISTA

Juan García, membre de la Comunitat del Cenacle

—Què significa la Comunitat del Cenacle en la seva vida?

—La Comunitat ens dona una oportunitat quan ja ningú no ens estima, ni la família, ni el món, ni la societat... i si no ens estimen és perquè ens hem aïllat i ens hem quedat sols, i hem cregut que ja ningú no ens volia per l'estat en què estàvem. A la Comunitat trobem que algú ens estima, i se'ns dona l'oportunitat d'acceptar aquest amor, aquesta ajuda. Arribem a la Comunitat sols, desconfiats, sense esperança... De la mort passem a la resurrecció. A poc a poc, a través d'un «àngel de la guarda», que és la persona que et pren al seu càrrec, que està al teu costat, que t'ajuda a tirar endavant. Passes d'estar sol a estar amb una persona que l'únic que vol és ajudar-te. La Comunitat és la teva referència, et dona suport i t'ajuda a caminar acompanyat, perquè sol és molt difícil tirar endavant. A poc a poc vas recuperant la teva vida.

—Pregària, amistat i feina, són una teràpia efectiva?

—Normalment, el qui arriba a la Comunitat no té gaire fe, perquè, si no, no s'hauria drogat, no s'hauria maltractat a si mateix ni als altres d'aquesta manera. Però amb el temps, comences a sentir alguna cosa i aquesta intuïció es fa més forta. També t'arriba molt el testimoni de l'àngel de la guarda que és al teu costat, que et vol ajudar. Primer no ho entens gaire perquè tu sempre has fet alguna cosa per diners o demanant alguna cosa a canvi, i el teu àngel és aquí amb tu, suportant de vegades el teu mal humor i les teves males respostes. Un altre dels punts elementals de la Comunitat és la feina, perquè cal recuperar el físic, ja que les persones hi arriben força deteriorades. Les persones s'han de moure i el qui mai no ha treballat ha d'aprendre a moure les mans, a suar, a guanyar-se el sosteniment. Jo sempre he treballat per diners, de qualsevol manera, i l'únic que penses és a passar el dia, que et paguin. Fas veure que treballes molt i procures fer menys. La droga deteriora moltíssim la voluntat i quan falta la voluntat la feina esdevé un sacrifici sense sentit. A la Comunitat tornem a agafar el gust per la feina ben feta perquè no hi ha pressa per enllestir-la, perquè l'important és fer-ho bé, no hi ha una meta econòmica. La Comunitat ens ajuda a través de la feina, a través del diàleg, a través del silenci...

A la Comunitat entres en contacte amb Jesús, el sents dins teu. Tens aquesta presència de Jesús al teu costat i això, quan has estat ficat en el mal, és molt important. Vas descobrint la pregària, la seva profunditat. Resem diverses vegades al dia i sempre comencem el dia amb la pregària, que és el que t'ajuda la resta de la jornada. Així, quan estiguem fora podrem continuar fent aquesta experiència de pregària en la nostra vida. En la vida no hi ha garantia de res, però si no reso, és més fàcil que recaigui. En la Comunitat estàs protegit i pots superar un moment de negativitat, però a l'exterior estàs sol i un moment de negativitat significa un moment de feblesa i pots caure en qualsevol cosa. Si perds la pregària, ho pots perdre tot. També la missa i l'adoració ocupen un lloc important en la Comunitat. A la casa vivim en cristià les 24 hores, del matí a la nit. La Comunitat també ofereix una casa de formació per al qui senti una crida especial, i

recentment, va ser a la diòcesi de Terrassa, concretament a la parròquia de Sant Joan Baptista de Mira-sol, Juan García, que va explicar el seu testimoni de com gràcies a Déu ha superat l'addicció a la droga. Juan pertany a la Comunitat del Cenacle des de fa quatre anys i mig, i ara és un home nou. La pregària, l'amistat i la feina, pilars de la Comunitat del Cenacle, li han donat un nou sentit a la vida. Juan, com a home renascut, també contribueix a fer que altres puguin viure aquesta «resurrecció».

ja s'hi han format quatre capellans de la Comunitat. Un d'ells és un extoxicòman que ens entén perfectament perquè ha viscut el mateix que nosaltres. Els altres capellans també són bons perquè ens ajuden, ens acompanyen, ens orienten, ens escolten, coneixen les limitacions humanes.

—I tota aquesta teràpia, sense fer servir cap medicació?

—A la Comunitat no donem medicaments substitutius. El medicament que donem és un àngel de la guarda, algú que ha passat pels nostres problemes. Jo me'n puc confiar completament perquè ha fet el meu mateix camí i em comprèn perfectament, molt millor que un psiquiatra o un psicòleg, amb tot el nostre respecte envers aquests professionals. També l'àngel de la guarda es veu reflectit en nosaltres i recorda el dia en què va arribar a la Comunitat.

—Vostè ha estat àngel de la guarda?

—Moltes vegades. La pregària és aleshores molt important perquè reso pel noi que es troba al meu càrrec, demano forces per suportar-ne el patiment, el meu pati-

Juan García, juntament amb el pare Carlos.

—Jo tinc un germà que va entrar abans que jo en una casa d'Itàlia. Jo assistia a trobades, el visitava, però no entenia res, estava cec per copsar res. Gràcies al P. Carlos García vaig començar a confessar-me, a anar a missa encara que sense gaire convicció perquè no creia en res. Jo crec que és l'Esperit Sant el qui m'ha cridat. A partir d'aquí vaig començar el camí amb força de voluntat per voler canviar, per voler creure. Amb l'ajuda del P. Carlos he anat caminant, amb l'ajuda dels capellans

un sant, però sí que sé que vull fer el bé, no tinc poder de fer el bé, de parlar de la Comunitat. La meua feblesa és alhora la meua força, perquè em permet acostar-me als que són febles i dir-los que si jo ho he aconseguit, ells també poden. La pau que avui dia té la meua mare, la meua família, és una cosa que em dona molt sentit per tirar endavant.

—La seva gran descoberta ha estat Jesucrist?

—Jesús ha anat entrant dins meu a través de gestos concrets de persones que m'han mostrat el perdó, l'estimació, l'amistat gratuïta... coses que havia sentit però que mai no havia vist a la pràctica. És la vivència de l'Evangeli dia a dia. Sense Déu a la meua vida estic segur que tornaria al mal. Només hi ha dos camins: el bé i el mal. Cal escollir. I jo he escollit el bé. El mal et dona una falsa felicitat. Amb tota la meua pobresa, intento fer tot el bé que puc amb un somriure. Es tracta de portar la pròpia creu i d'ajudar a portar la creu dels altres.

Des que ens llevem procurem viure en aquesta llum de Déu, en aquesta llibertat.

—Qualsevol persona és recuperable?

—Volem pensar que sí. Jo he pres drogues i alcohol perquè he tingut un seguit de pesos a la meua vida que no he sabut portar, ni he acceptat el patiment. No he après a patir. A la Comunitat he après que quan algú s'enfada i et respon malament, has d'acceptar-ho, intentar entendre'l en lloc de jutjar-lo. Això m'estalvia molts patiments inútils i estèrils que abans tenia en jutjar un noi. Ara entenc que si algú es comporta malament no és perquè sigui una mala persona, sinó perquè està ferida i està actuant tan bé com pot, encara que s'estigui equivocant com tantes vegades m'he equivocat jo. Però per arribar a aquesta conclusió jo m'he hagut d'equivocar i reconèixer que m'havia equivocat. Cal veure en cada noi una persona que està ferida, que viu amb dificultat i que està desesperada, encara que aparentment somrigui.

—Hi haurà una Comunitat del Cenacle a Espanya?

—Amb el nostre testimoni intentem donar l'oportunitat de fer conèixer a Espanya la Comunitat. El Cenacle és una de les comunitats més reeixides a Itàlia i ens agradaria obrir una casa a Espanya. Però cal diferenciar entre el nostre desig de voler obrir una casa i el desig de Déu. No hem de perdre-ho mai de vista. Perquè hi hagi una casa a Espanya cal que hi hagi espanyols que formin la Comunitat. Hi ha molta gent desesperada, que encara no ha tocat fons, però que està ficada en drogues, alcohol, pornografia, joc... i que sap fins on pot arribar, però no ho vol reconèixer. Abans que es clavi una patacada, que demani ajuda, sense por, per trobar el camí. Cal voler intentar el canvi i deixar-se ajudar perquè la conversió ve després. Posar-se en camí i confiar en Déu. Per canviar, cal aprendre a sacrificar.

Rosa María Jané Chueca

«Si perds la pregària, ho pots perdre tot»

ment personal perquè moltes vegades em surt l'orgull quan no em vol escoltar, obeir... quan li surt el mal que porta dins tinc ganes de respondre-li... i he comprès que pregant puc mantenir la pau i transmetre-la. La pregària obre el cor i treu la por. Intento tornar el que la Comunitat m'ha donat. Se'ns demana molta paciència, molta amistat, molt suport, ser guia per poder orientar. La Comunitat està formada per nois que ho han passat malament, però que no són mala gent perquè la mala gent no aconsegueix viure en comunitat, no suporta fer el bé o la pregària. Hi ha qui diu que la vida a les cases de la Comunitat és dura, però jo crec que és més dura la vida al carrer, robant, drogant-se, trobant-se malament. A la casa hi entra el qui mostra una actitud disposada al canvi. Si algú no vol ser ajudat no podem fer-hi res. L'únic que demanem és que la persona que vulgui entrar-hi posi tot de la seva part per canviar la seva vida, perquè no li demanarem res estrany. La Comunitat li proposarà la pregària, la feina i l'amistat.

—Com va entrar vostè a la Comunitat?

de la Comunitat, dels nois, he aconseguit confiar.

—Com ha canviat la seva vida?

—Ja no puc pensar en mi mateix. He après a crear amistat, a perdonar, visc en pau. Jo havia perdonat persones, però no havia resat per elles. A partir de resar per elles, puc visualitzar-ho mentalment i no patir. Quan pensava en algú que m'havia fet mal, patia pensant en negatiu, l'odiava... tenia ganes de drogar-me. Ara que he après a perdonar de debò, estic en pau. Físicament he canviat, la meua veu, el meu aspecte... estic completament renovat. Sempre queda per dins l'antic Juan, que hi és. Ara sé diferenciar allò bo, per fer-ho servir, i allò dolent, com una experiència que vaig viure i en la qual no puc recaure. Les meves experiències em serveixen per acostar-me al qui arriba a la casa perquè sé que encara es troba en el mal. Crec que ni ens adonem del canvi. Cada dia podem canviar amb la pregària, amb l'adoració personal... cada dia aprenc a estar més tranquil, a reaccionar amb calma, a no deixar-me endur pels impulsos, a reflexionar... no puc dir que sigui